

STRAŠIDIELKA

Halka Marčeková
Ilustroval Jakub Čenkl

štonožka

Halka Marčeková
Ilustroval Jakub Cenkl

STRAŠIDIELKA

štonožka

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie žiadnym spôsobom kopírovať a rozširovať bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Copyright © 2019 by Halka Marčeková

Illustrations © 2019 by Jakub Cenkl

Design © 2019 by Nay Mi

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Editorka Dr. Alena Hošková

Jazyková úprava Alica Wursterová

Navrhla, graficky upravila a zalomila Nay Mi.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2024 ako svoju 2 389. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

ISBN 978-80-551-9863-7

1.

„To je nuda!“ zahlásili dvojičky Strašisliz a Strašibrečka. Boli zo súrodencov najmladší, ale boli dvaja, a to im dodávalo sebavedomie.

„Podme nastrašiť aspoň Karčiho,“ povedal otrávene najstarší Strašihnát a zahrkotal zväzkom hrdzavých konzerv.

Strašimora kvíливо zívla a Strašiharaši prevrátil oči:

„No dóobre. Aspoň sa trochu vyvetráme.“

„To bude ešte väčšia nuda!“ zahundrali jednohlasne Strašisliz a jeho sestra Strašibrečka.

Rozhegané dvere na starej búde so záhradným náradím zavrzgali a päť súrodencov vyhopkalo do noci a zamierilo k strážnemu domčeku pod hradom. Pootvoreným okienkom naskákali dnu a obkľúčili chrápajúceho dedka Karčiho, nočného strážnika hradnej zrúcaniny. Strašiharaši vykúzlil na stenách z blikajúceho svetla nočnej lampy stra-

šidelné tiene a dvojčky bleskovo namaľovali chudákovi Karčimu zeleným slizom fúzy. Strašihnát zahrkotal konzervami a Strašimora strašidelne zavyla.

Dedko konečne otvoril oči: „Zase vy? Že vás to ešte baví! A vôbec: strašidlá nie sú!“ obrátil sa na druhý bok a spokojne ďalej odľukoval.

Päť súrodencov vyšlo s ovisnutými nosmi späť do noci.

„Že vraj nie sme. Ale ved' my sme! Sme naozaj!“
„Hu-húúú!“ ozvalo sa nad nimi na konári. „Áno, moji milí, pravdaže ste naozaj. Už dávno som vám však povedal, že si musíte hľadať svoje miesto v živote. A nie trčať v búde s náradím a strašiť starého Karčiho.“

„To sa ti ľahko povie, Bubo-Bubo, ale kam máme ísť?“ rozčúlil sa Strašihnát.

„Patříte do hradnej zručaniny. Húúúú!“

„Hrozne tam fúúúka,“ zakvílila Strašimora.

„Ideme spať!“ zahlásili jednohlasne dvojčky.

Veľký výr zamával krídlami: „Tak teda dobrú noc, moji milí. A ja som si myslel, že by ste sa mohli trochu zabaviť, nakuknúť do stanu pod lesom.“

„Do stanúúúú?“ Strašimora urobila od radosti vo vzduchu salto.

„Pod lesom?“ neveril Strašiharaši.

Výr pokýval múdrou hlavou: „Je plný ľudských strachopudov.“

Súrodenci viac nečakali, s bujarým nadšením triedili k lesu. Strašihnát veselo hrkotal konzervami, Strašimora piskľavo zavýjala a zvyšní traja si trénovali čo najstrašidelnejšie:

BU-BU-BU!

2.

Benko opatrne vykukol zo stanu. Ešte raz sa obzrel dovnútra: „Mami, nejdeš so mnou?“ Mama so zaspávajúcim bábätkom Betkou v náručí pokrútila hlavou.

„Tatko, netreba ti?“ urobil Benko posledný pokus.

„Nie. Len choď sám, si už veľký.“

A tak Benko vykročil do noci a mama s otcom sa na seba usmiali.

„Možno si s ním predsa len mal ísť.“

„Len nech sa zoceluje. Ďaleko určite nezájde.“

Dúfam, že nám neociká stan, ha-ha.“

Chlapec Benko, ktorý sa vlastne volal Benjamín, ale nikto mu tak nehovoril, urobil presne tri kroky od stanu. Zastal a započúval sa do zvukov noci. Zo všetkých strán sa ozývalo tajomné šušťanie a cvrlikanie, v diaľke zaškriekalo nejaké zviera. Vlkolak! napadlo Benkovi, ale snažil sa zostať pokojný. Vlkolaci sú len vo filmoch a v počítačových hrách.

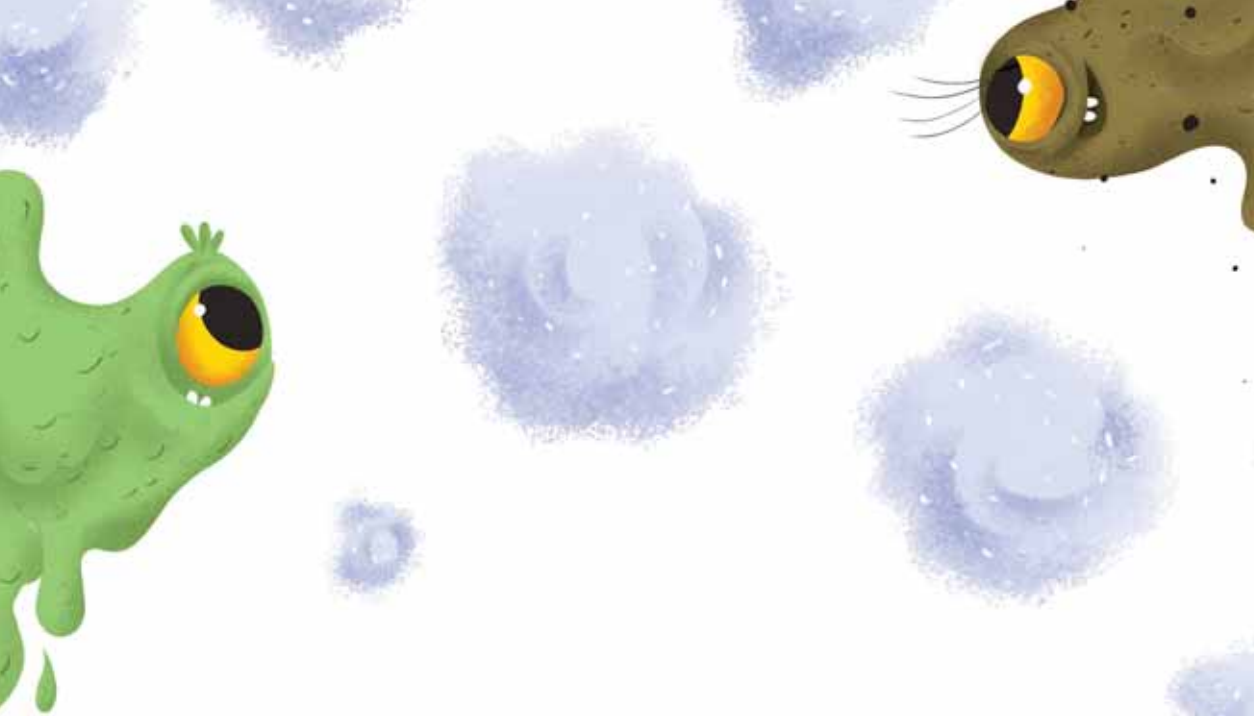

Nie naozaj. Chystal sa rýchlo vycikať. Neďaleko v húštine sa objavili malé svetielka. Nieкто ho sleduje! Určite škriatkovia! Nie! Tí sú len v rozprávkových knižkách. Nie naozaj. Svetielka vyleteli z húštie a zakrúžili okolo neho. Benko si uľahčene vydýchol. Jasný, sú to predsa svätajánske mušky! Už-už sa chystal vbehnúť späť do stanu, keď vtom začul za chrbtom tiché „Bu-bu-bu!“.

Potom hlasnejšie „BU-bu-bu!“.

Benko sa od strachu nedokázal ani pohnúť. Vzápätí čosi hrozne zaškrípalo, zakvílilo a ozvalo sa naozaj poriadne hrmotné:

BU-BU-BU!!!

„Áno, prosím, tu sme, Bubákovci! Hľadá nás niekto?“ zo stanu vykukol otec a žmúril do tmy.

„Benko, niekto nás volal? Počul si to?“

Benko sťažka vyjachtal: „Á-áno, po-počul“. A rýchlo vbehol dovnútra.

„Niečo sa vám zdalo,“ podotkla mama. „Kto by nás tu už len hľadal? Uprostred noci v lese v stane?“

„Niekto z práce, napríklad,“ zamrmal nepresvedčivo otec.

Benko zaliezol do spacáka, schúlil sa do klobka a triasol sa ako rôsol na obľúbenej malinovej torte. Jeho strach sa menil na priesvitné modrasté obláčiky, ktoré ako para za starou lokomotívou prúdili von zo stanu.

Tam ich ukrytí v tráve slastne vdychovali piati spokojní súrodenci. A ako bolo ich zvykom, keď sa im niečo podarilo, dali si všetci navzájom frčky do nosa.

„He-he-he. Počuli ste, volajú sa Bubákovci!“

Strašihnát prvý prerušil ticho.

„To je osúúúúúú!“ zavyla Strašimora.

„Dnešná noc sa vydarila!“ zhodnotil Strašiharaši.

„Konečne bola zábava!“ uzavreli debatu strašidvojičky a dojato hľadeli na modré obláčiky, ktoré prúdili a prúdili... A stúpali hore na oblohu.

